

HOE VER ZOU JIJ
DURVEN GAAN,
ALS JE ÉCHT
WANHOPIG BENT?

ONDER INVLOED

MARIJKE VERHOEVEN

DE CRIME COMPAGNIE

1

‘Nee, natuurlijk begrijp ik dat, Natascha. Je hebt volkomen gelijk.’ Luisterend liep ik met mijn mobiel naar de openstaande deur van de hotelkamer en trok hem dicht tot op een kier. Wanneer Agnes, het hoofd van de huishouding van Hotel La Primavera, in de gaten zou hebben dat ik tijdens werktijd een privégesprek voerde, zou ik op een stevige reprimande kunnen rekenen.

‘Inclusief de voorrijkosten en de materialen,’ ratelde Natascha verder. ‘Ik weet dat jullie voornemens waren een nieuwe badkamer te installeren.’

‘Dat heb ik je verteld toen jullie voor de bezichtiging kwamen, jullie wisten dat het sanitair licht gedateerd is,’ onderbrak ik haar op verdedigende toon.

‘Licht gedateerd? Dit kan echt niet, Emma. Ik weet heus dat jij niet kon weten welke schade er kon ontstaan.’ Ze liet een dramatische zucht horen. ‘Maar... Freek en ik willen je daarom een voorstel doen.’

‘Een voorstel? Ik kan het huis niet verkopen zolang Joost vermist is.’ Een lichte paniek had zich van me meester gemaakt. In de badkamer van ons oude huis in Maastricht was de waterleiding achter de betegeling gaan lekken, waardoor in een van de kinderkamers lekkage was ontstaan. De ingeschakelde loodgieter had een deel van de leiding in de badkamer moeten vervangen, maar daarbij tegels moeten verwijderen. Natascha, die samen met haar man Freek en hun drie kinderen ons oude huis in Maastricht huurde, had me foto’s van de ravage gestuurd. Ik

wist nu al dat het een kolossale factuur ging worden. Gespannen ging ik op het onopgemaakte bed zitten en haalde diep adem. Afgelopen nacht had ik opnieuw de slaap niet kunnen vatten, al was ik doodmoe toen ik in bed stapte. Mijn ogen waren branderig en ik voelde me uitgeput.

‘Dat bedoel ik ook niet. Maar de huur is hoog en is niet in verhouding tot de staat van het sanitair en van de keuken.’

‘Bedoel je dat ik de huur zou moeten verlagen? Is dat wat je wilt?’ De rekenmachine in mijn hoofd begon alvast warm te lopen, terwijl ik bij het raam ging staan en door de dunne vitrage naar buiten tuurde. ‘We hebben hier afspraken over gemaakt.’ Ik hoorde zelf hoe nerveus ik klonk.

‘Emma, we hebben drie kleine kinderen.’

‘En ik zit... Ik zit in een moeilijke situatie.’ Ging ik er werkelijk een welles-nietessituatie van maken? Ik hoorde een geluid op de gang en dempte mijn stem.

‘Daar heb ik alle begrip voor, echt. Maar Freek heeft in de tussentijd een aanbod gekregen voor een modernere huurwoning, die qua prijs niet veel onderdoet voor die van jou. Emma, we denken er serieus over om te verkassen.’

‘Ik zal met een nieuw voorstel komen,’ antwoordde ik haastig. Ik kon de huur die zij betaalden niet missen. Dan raakte ik nog dieper in de schulden. ‘En ik zal de factuur van de loodgieter in mindering brengen op de huur van de komende maand.’

‘Kun je me dan vanavond de nieuwe huurprijs laten weten?’

‘Dat is goed.’ Ik klikte vlug mijn telefoon uit. Een paar tellen duizelde het me en ik drukte mijn voorhoofd tegen het raamkozijn. Dit gedoe kon ik er niet bij hebben. Niet nog meer ellende. Verdomme. Ik staarde naar de felle lampen die de rand van het Onderste Bosch verlichtten. Er moest daar iets ernstigs aan de hand zijn, gezien alle zwaailichten en bedrijvigheid in het anders zo stille, heuvelachtige landschap. Voorzichtig tilde ik de vitrage iets opzij, zodat ik beter zicht had over het groene Heuveland.

‘Schrik niet!’

Ik slaakte een kreet. Natuurlijk schrok ik toen ik Davids stem plots zo dichtbij hoorde. ‘Jezus, David!’

‘Slecht geweten?’ Hij gaf me een knipoog en kwam aarzelend dichterbij.

‘Net zo slecht als dat van jou,’ antwoordde ik met een wrange glimlach. Ik haalde diep adem voordat ik verderging. ‘David, dat van vorige week... We hadden niet met elkaar naar bed moeten gaan.’

‘Ik weet het. En het is mijn schuld.’ Hoofdschuddend klemde hij zijn kaken op elkaar en keek weg. ‘Het zal niet weer gebeuren.’

Krampachtig probeerde ik het lichte gevoel van teleurstelling dat op mijn borst drukte te negeren. Hoewel het zo verkeerd was, had het heerlijk gevoeld om aangeraakt te worden, begeerd te worden. Langzaam liet ik de vitrage terugvallen. ‘Heb je iemand iets verteld? Of denk je dat Helen iets vermoedt?’

‘Natuurlijk heb ik niemand iets gezegd.’ Hij liet een flauwe grijns zien. ‘En de kans dat Helen erachter komt is klein. Ze zit ver weg in Schotland.’

Ik liep naar het bed en begon de slopen van de kussens te halen. Het was beter dat hij ging. Met een bed tussen ons in waren we eerder in de fout gegaan. ‘Wat kom je doen?’

‘Ik heb je niet meer gezien sinds vorige week na ons...’

‘Ons akkefietje,’ vulde ik hem vlug aan, alsof het niets had betekend. De bitterzoete herinnering aan het gestolen uurtje dat ik met hem had doorgebracht in het zachte hotelbed deed me blozen. Het had me mijn baan kunnen kosten als we waren betrapt, iets wat ik me absoluut niet kon veroorloven en ik verafschuwde mezelf dat ik zo roekeloos en zelfzuchtig was geweest.

De collegiale vriendschap tussen mij en David had enkele weken terug onverwacht een erotische lading gekregen. Iets waar ik niet op was voorbereid en wat niet verstandig was. Maar door alle stress en onzekerheden in mijn turbulente leven had ik de

verleiding van zijn seksuele energie niet kunnen weerstaan. In 't Kleinste Kamertje, de hotelkamer die verstopt lag in de nok van La Primavera en die vrijwel nooit werd geboekt omdat er geen uitzicht was, had David me opgezocht en waren we binnen een paar minuten tussen de hotellakens beland.

‘Goed, na dat ene specifieke akkefietje, dat zeker niet had mogen gebeuren, oké.’ Hij hief zijn hand op. ‘Wil ik toch even zeker weten of alles nog goed is tussen mij en mijn favoriete kamer-meisje.’

‘Hou op!’ antwoordde ik, terwijl mijn mondhoeken ongewild omhoog krulden. ‘Je bent een onverbetelijke flirt.’

‘Dat hangt ervan af wie er tegenover me staat.’

Ik mikte de slopen weg en trok het dekbed naar me toe. ‘Ik ben aan het werk, David.’

‘Hoe gaat het met je?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Wat hadden we afgesproken? We zijn vrienden.’

Ik knikte instemmend, terwijl ik de drukknoopjes van het dekbedovertrek lostrok. Misschien was het goed dat het gebeurd was. Misschien was nu de spanning eraf. ‘Het gaat niet goed. Beter gezegd, het gaat klote.’ David wist van mijn lastige financiële situatie en ik vertelde hem in het kort wat Natascha me zojuist had doorgegeven. ‘Uiteindelijk hebben ze flink lekkage gehad. Er moest een loodgieter komen.’

‘Dat klinkt niet best.’

‘Zeker niet, de komende maand zullen ze me geen huur gaan betalen, verwacht ik.’ Afgezien nog van de kosten van de tegelzetter die Natascha had ingeschakeld.

‘En nu?’

Met een vermoeide zucht liet ik het dekbed terugvallen. ‘Ik weet het niet. Ik weet het echt niet.’

‘Je vader?’

‘Nee, hij heeft al zoveel voor me betaald. En zo ruim zit hij niet in de centen.’

‘En je zus dan?’

‘Paula?’ Ik schudde mijn hoofd. Van Paula had ik al meerdere keren geld geleend. Wanneer ik het ooit kon terugbetalen, wist ik niet. Onverwacht sprongen de tranen in mijn ogen en ik wendde mijn gezicht af. ‘Ik moet verder, David. Er wachten nog een paar kamers op me.’

‘Hé, meisje!’ Hij liep om het bed heen en onwillekeurig deed ik een stap achteruit.

‘Niet doen, David!’ Ik hief mijn hand ten teken dat hij niet dichterbij mocht komen. Ik wilde niet nog een keer in de fout gaan. Het zou alles onnodig ingewikkeld maken. ‘Als Agnes binnenkomt, ben ik de klos.’

‘Agnes zit vast in de lift.’ Hij trok een vuile grijns. ‘Ik weet dat je op de derde verdieping de lift kan stopzetten. Want ik wilde rustig met je kunnen praten.’

‘Zit ze vast in de lift?’ Onwillekeurig giechelde ik. Behalve zijn sexy Schotse accent was het precies dat balorige waarom ik hem zo onweerstaanbaar vond. ‘Je bent een schurk.’

‘Luister,’ ging hij serieus verder. ‘Ik heb nagedacht, ik ga je helpen.’

‘Hoe bedoel je?’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ga geen geld van je aannemen of lenen, David. Ik heb al zoveel lijntjes uitstaan.’

‘Nee, ik zat te denken aan iets anders. Een maat van me zoekt betrouwbare mensen die hem kunnen helpen met zijn zaak.’

‘Wat doet hij dan?’

‘Hij heeft een exportbedrijf. Behalve Engels spreek jij goed Duits en Frans, dus dat is mooi meegenomen.’

‘Maar wat is het dan voor werk?’

‘Ik ga contact met hem zoeken. Vind je dat goed?’ Hij stond zo dichtbij dat ik zijn warme adem op mijn gezicht kon voelen.

‘Dat is lief van je, maar ik kan niet elders nog meer uren gaan maken, David. Ik ben al zoveel van huis.’

‘Misschien zou je met deze job zelfs minder kunnen gaan werken.’

Ongelovig keek ik hem aan. ‘Dat klinkt veelbelovend, maar misschien moet je me van tevoren vertellen wat het is?’

David liet zijn duim over mijn wang glijden. ‘Ik ga eerst vragen wat mogelijk is. Voordat ik je blij maak met een dode mus.’

‘Oké, ik hoor het dan wel.’ Vlug pakte ik de bundel lakens op en drukte hem ermee bij me vandaan.